

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἀπριλίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 15

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

—Καὶ θὰ ταῖς ἴδωμεν καὶ ἐμεῖς ὅλα αὐτά;... εἶπεν ὁ Μάγνος Ἀνδρῆς.

—Βεβχίως, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ βγοῦμε στὸ πέλαγος καὶ ὅχι νὰ μουχλιάζωμε στὸ λιμάνι!

Καὶ ὅμως δὲν ἐστενοχώρηθησαν οἱ ἀριστοεῖς μας, διότι ἔμειναν μέσα στὸ ἀραγμένον πλοῖον ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Εἶχαν μάλιστα ἀρκετὴν ἀσχολίαν, ἐκάθηντο εἰς τοὺς πάγκους, εἰς τὰς κουρσιτὰς καρέκλες ἐπάνω στὸ κάσσο, ἐπηγαίνοντο εἰς τὸ κατάστρωμα, ἀνεβοκατέβαιναν εἰς τὰ θωράκια καὶ τὰ δίφυγα. Ἐπειτα δέ, ὁ ὄρμος τῆς Κόρκ, ὃν καὶ γαλλήσιος, παρουσίαζε πολλὴν ζωὴν καὶ κίνησιν. Διὰ τοῦτο αἱ ναυτικαὶ διόπτραι τῶν νεαρῶν μαθητῶν καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς τηλεσκόπιον—μήκου 2 ποδῶν καὶ 4 δακτύλων!—τοῦ κ. Ὁράτιου Πάττερσον, ἐδούλευαν ἀνεκτά. Δὲν ἐννοοῦσαν νὰ χάσουν τίποτε ἀπὸ τὸ πῆγαινε-καὶ-ἔλα τῶν πλοικρίων που ἐφάρευν εἰς τὸν κόλπον, τῶν ἀτμηκῶν που ἐκαμναι τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν διαφόρων προκυμνῶν, τῶν ρυμουλκῶν που ἐτραβοῦσαν τὰ ἱστιοφόρα, ὅσα ἐδιάζοντο νὰ ἐκπλεύσουν τῶν ὑπερωκεανείων καὶ ἄλλων ἀτμοπλοίων τὰ ὁποῖα ἐμβαιναν καὶ ἐβγαίναν, — καὶ δὲν εἶνε ὀλίγα ὅσα ἔρχονται καὶ φεύγουν καθημερινῶς ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν λιμένα.

Ἄλλως τε, μετὰ τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον παρετέθη εἰς τὸς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ἀντάξιον τοῦ προγεύματος, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἔκαμιν ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσον δίκαια ἐγκώμια πρὸς τὸν Ρανυᾶ Κῶφ, ὅταν οἱ ἐπιβάται ἀνέβησαν εἰς τὸ κάσσο, ὁ Χάρρης Μάρκελ τοὺς ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἄρχισεν νὰ

φυσᾷ κάπως ἀπὸ τὴν ξηράν, καὶ ὅτι, ἂν ἐβαστοῦσε τὸ ἀεράκι καμμιά ὥρα ἀκόμη, πολὺ πιθανὸν ν' ἀπεφάσιζε τὴν ἄπαρσιν.

Φαντάζεσθε πλέον πῶς ἔγινε δεκτὴ αὕτη ἡ εἰδήσις!

Πραγματικῶς, πρὸς τὰ βορειαντολικά, εἶχεν ἐμφανισθῇ κατὶ σύννεφα, τὰ ὁποῖα ἐσήμαιναν ἴσως ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς. Εἶχαν σηκωθῇ ἀπὸ τὴν ξηράν, καὶ βεβχίως προτιμότερον ἦτο νὰ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ πέλαγος; ἀλλὰ, ἐπὶ τέλους, ὁ «Γοργός» ἤμπορευε ν' ἀρίστη τὸ ἀγκυροβόλιόν του, καί, ἅμα ἐβγαῖναι ἐξω ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο τοῦ

Βράχου, θὰ ἐβλεπαν τί ἔπρεπε νὰ κάμουν.

—Ἀπαντες εἰς τὸ κατάστρωμα!—διέταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Ἐτοιμοὶ γιὰ τὴν ἄγκυρα!

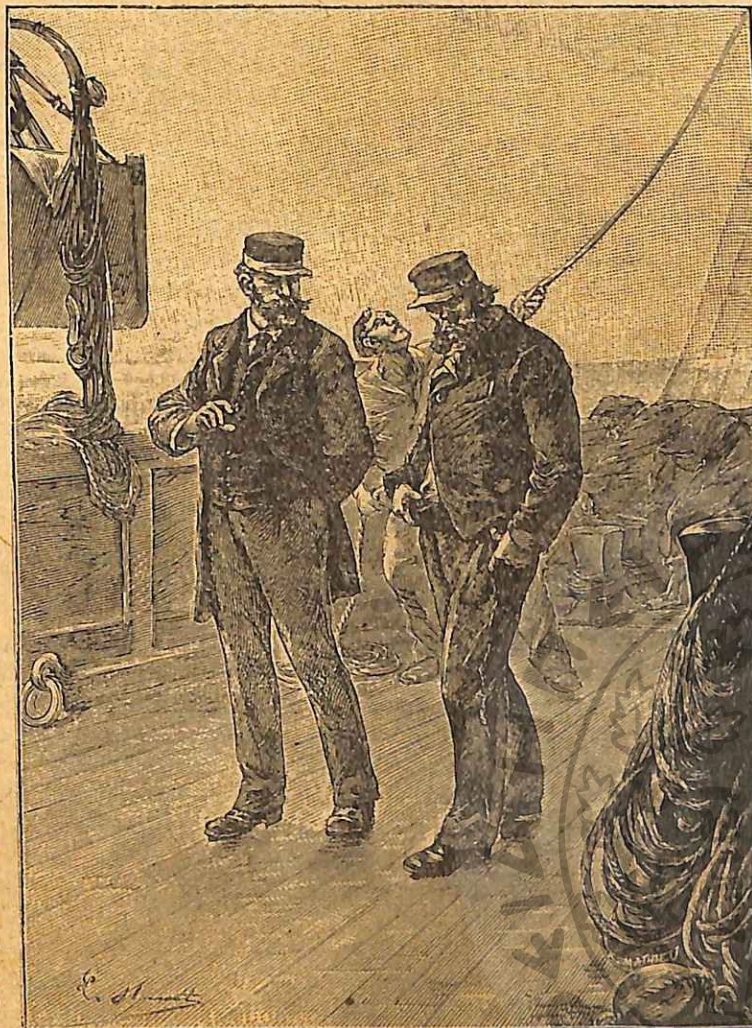
Μερικοὶ νεῦται ἐσπευσαν εἰς τὸν ἐργάτην· οἱ νεαροὶ ἐπιβάται ἐτρεξαν νὰ τοὺς βοηθήσουν, καὶ ἐπίζησαν καὶ αὐτοὶ τὰς μηχανὰς ἐλῆς. Ἐν τῷ μεταξύ, ἐλύθησαν τὰ πανιά, καὶ αἱ ἀντὶνες ἐμπαζάρισαν ἕως ἐπάνω. Κατόπιν, ὅταν ἡ ἄγκυρα ἤλθεν ἀπὸ τὸ καθεστῆν, ἐνῶ τὴν ἀνέβαζαν εἰς τὸ καπὸν, τὸ πλοῖον ἐπῆρε φόρα μὲ τὸν τρίγωνον, τοὺς φλόκους, τὰς γάμπιες, τοὺς παπαφίγκους καὶ τὴν μπούμαν του, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς παρέκαμπε τὸ ἀπώτατον ἀκρωτήριο τοῦ ὀρμου Φάρμαρ.

Καί, εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν τῶν, αἱ ἐσπεριναὶ ἐφημερίδες ἔγραψαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅτι τὸ τρίστιον «Γοργός», ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Πάξτων, παρέλαβε τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς καὶ ἐξέπλευσε διὰ τὸς Ἀντίλλας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΕΝ ΟΥΕΙ ΤΗΣ ΞΗΡΑΣ

Ἦτο περίπου ἐπὶ τὴν ὥραν, ὅταν ὁ «Γοργός» ἐξέπλευσεν ἀπὸ τὸν ὄρμον τῆς Κόρκ, ἀφίσις ἀριστερὰ τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Βράχου. Ἡ παραλία τῆς κομητείας Κόρκ ἔμεινεν ἀριστερὰ τοῦ, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μιλίων πρὸς δυσμὰς. Ἀλλ' ὡς θὰ ἴδωμεν, ἦτο

«Ἀκουσέ με, Χάρρη...» (Σελ. 114, στ. α'.)

πεπρωμένον να μὴν ἐξαφανισθοῦν τόσον γρήγορα ἐκείθεν τοῦ ὀρίζοντος αἱ βρετανικάι ἀκταί.

Πραγματικῶς, ὁ ἀνεμὸς που ἐξαφνὰ ἐφύσησεν, εἶχεν ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν «Γοργόν» ν' ἀφίση τὸ ἀγκυροβόλιον τοῦ λημενίσκου Φάρμαρ. Ἀλλὰ ἦτο ἀπόγειος ἀνεμὸς, χωρὶς δύναμιν καὶ διάρκειαν, καὶ ἐξέπνεεν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μιλίων ἀπὸ τὴν ξηράν.

Διὰ τὰ ἐκτελέσει ἀνενοχλήτως τὰ καταχθόνια σχέδιά του, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐπρεπε ν' ἀπομακρυνθῇ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο ἀπὸ τὴν παραλίαν κατὰ τὴν νύκτα, ν' ἀλὰ ρ γ ἄ ρ η ἀπὸ τὰ διάφορα καὶ πολυάριθμα σκάφη, τὰ ἑποῖα τὴν συχνάζουν καὶ τὰ ὅποια ἐκρατοῦσεν ἐκεῖ ἀκίνητα ἡ νημερία.

Ἡ θάλασσα ἦτο κυριολεκτικῶς γυαλί. Οὔτε μία ρυτίς δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς, οὔτε ὁ ἐλάχιστος φλοῖστος παρὰ τὰ πλεῖστα τοῦ πλοίου ἢ εἰς τὴν παραλίαν. Ἡ θάλασσα τῆς Ἰρλανδίας ἐκένονεν ἡσύχως τὰ ὕδατά της εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.

Ἐπομένως ὁ «Γοργὸς» ἦτο τόσον ἀκίνητος ὅσον ἂν εὐρίσκετο μέσα εἰς κανένα ποταμὸν ἢ λίμνην. Οὔτε τὸ ἐλάχιστον παρακύλισμα δὲν ἠσθάνοντο οἱ ἐπιβάται του. Καὶ ὁ κ. Ὁράτιος Πάτερσων ἐμακάριζε τὸν ἐαυτὸν του, σκεπτόμενος ὅτι θὰ εἶχε τὸν καιρὸν νὰ συνειθίσῃ τὸν θαλασσινὸν βίον.

Ἐκαμναν λοιπὸν ὑπομονὴν οἱ ἐπιβάται. Καὶ τί ἄλλο ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν μετὰ αὐτὰς τὰς περιστάσεις; Ἀλλὰ τί ἀνησυχίαν, ἀληθινὰ, διὰ τὴν Χάρρη Μάρκελ καὶ τὸ πλήρωμά του, ὅσον εὐρίσκοντο κοντὰ εἰς τὴν ξηράν. Ἐρεβοῦντο διαρκῶς μὴν ἔλθῃ καμμία πολεμικὴ ἀκταιώρδς καὶ ἀγκυροβολήσῃ ἀνοικτὰ εἰς τὸν πορθμὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, μετὴν διαταγὴν νὰ ἐπιθεωρῇ ὅλα τὰ ἐκπλέοντα σκάφη ἀπὸ τὸν ὅρμον τῆς Κόρκ.

Μετὰ αὐτὴν τὴν ἀνησυχίαν ἦτο ἀνακατωμένος καὶ ὁ ὀλίγος θυμὸς. Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐσυλλογίζετο ἂν θὰ κατάρθονε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκδήλωσιν του.

Ὁ Κόρτης καὶ οἱ ἄλλοι εἶχον κατὰ μούτρα κατεβασμένα. Ὡς ἐπὶ τέλους θὰ ἐτρόμαζαν οἱ ἐπιβάται. Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ ἀρχιπτεράτης ἐκαμναν τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ τοὺς ἡμερώσουν. Αὐτὸς ὁ ἐρεθιστὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ μόνον μετὰ τὴν ἀναποδιά τοῦ καιροῦ. Ἄν ἡ ἀργοπορία ἦτο δυσάρεστος, ἦτο πρὸ παντὸς διὰ τὸν κ. Πάτερσων καὶ τοὺς νεαροὺς συμπλωτῆράς του, — ὅχι διὰ νὰ τοὺς συνεισθιμένους μετὰ τὰ καμώματα τῆς θαλάσσης.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ὁ ναύκληρος ἐκουβέντιαζαν διασκελίζοντες τὸ κατάστρωμα. Τέλος ὁ Τζὼν Κάρπεντερ εἶπε:

— Ἀκουσέ με, Χάρρη... ἡ νύκτα πλησιάζει, καὶ αὐτὸ που ἐκάναμε στὸ

λιμανάκι τοῦ Φάρμαρ γιὰ νὰ ξεφορτωθῶμε τὸν ἀνθρώπου τοῦ «Γοργίου», εἶνε δύσκολο νὰ τὸ κάμωμε ἕνα-δύο μιλία ἀνοικτὰ ἀπ' τὴν στεριά;... Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ πρῶτο ἦτον πολὺ περισσότερον ἐπικίνδυνον...

— Λητμονεῖς, Τζὼν, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, πῶς δὲν ἠμπορούσαμε νὰ κάμωμε διαφορετικὰ, ἀφοῦ ἦτον ἀνάγκη μετὰ τὸν θυμὸν νὰ κυριεύσωμε τὸ καράδι.

— Λοιπὸν, Χάρρη, ἄμ κ ο μ η οὖν οἱ ἐπιβάται στὲς καμπίνες των, ποῖος θὰ μας ἐμποδίσῃ νὰ τοὺς ξεκάμουμε;

— Ποῖος θὰ μας ἐμποδίσῃ, Τζὼν;...

— Ναί, αὐτὸ σ' ἐρωτῶ ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ὁ ναύκληρος. Εἶνε μαρκαρισμένοι τῶρα... Ὁ «Γοργὸς» ἐκαμε πῖλ πανιά... Δὲν ὑποθέτω νὰ θῇ κανὶς νὰ τοὺς ἐπισκερῇ ἕως ἐδῶ πέρα...

— Κανεῖς, δεικνύει ὁ Χάρρης Μάρκελ. Καὶ στὴν Κουίνσταν, ὅταν οἱ σημάφοροι εἰδοποιήσουν ὅτι τὸ πλοῖον δὲν ἐξέλεψε ἐξ αἰτίας τῆς κάλμας, εἰσαι βέβαιος ὅτι δὲν θάρουν τίποτε φίλοι νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσουν διὰ τελευταῖαν φορὰν;... Καὶ τί θὰ συμβῇ, παρακαλῶ, ὅταν δὲν τοὺς εὐρουν μέσα στὸ καράδι;

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς, Χάρρη, ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀρετὰ ἀπὸ θάνατον!

Ἀπιθάνον ἦτο, ἀλλ' ὅχι καὶ ἐντελὼς ἀδύνατον. Διότι, ἂν τὴν ἐπιστῶν ὁ «Γοργὸς» ἦτο ἀκόμη κοντὰ εἰς τὴν ξηράν, τί θὰ ἐμπόδιζε τοὺς ἐπισκέπτας νὰ πάρουν καμμία βόρκα καὶ νὰ ἔλθουν; Καὶ ὅμως οἱ σύντροφοι τοῦ Χάρρη Μάρκελ δὲν ἐφαίνοντο εὐδιάθετοι νὰ παραδεχθῶν αὐτὰς τὰς διχαλογίας. Ἰσως δὲν θὰ ἐξημέρουν ἡ νύκτα, χωρὶς νὰ φέρῃ τὴν λύσιν ἐκείνου τοῦ φοβεροῦ δράματος.

Ἐβράδυνε πλέον, καὶ ἡ δροσιὰ ἐκαμε τὸν κόσμον ν' ἀναπνεύσῃ ἀπὸ τὴν βασιαντικὴν ζέστην τῆς ἡμέρας. Μετὰ τὰς ὁκτώ, ὁ ἥλιος θὰ ἐξηφανίζετο ὑπὸ τὸν ὀνέρελον ὀρίζοντα, καὶ τίποτε δὲν προήγγελε προσεχῇ μεταβολὴν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως.

Οἱ νεαροὶ θαλασσιπλοῖοι ἦσαν μαζεμένοι ἐπάνω στὸ κάσσο, χωρὶς νὰ πολυδιάζωνται νὰ καταβοῦν εἰς τὸ καράδι. Ἀφοῦ τοὺς ἐκαληθύνε, κατέβη ὁ κ. Πάτερσων εἰς τὸν θαλαμίσκον του καὶ ἐκαμε μετὰ πολλὴν λεπτολογίαν τὴν νυκτερινὴν τουαλέτταν του. Ἀφοῦ ἐξεδύθη μεθοδικῶς, ἐκρέμασε τὰ ρούχά του εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὅποιαν ἐμελλον νὰ κατέχουν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, ἐφόρσε εἰς τὸ κεφάλι ἕνα μαῦρον μεταξωτὸν σκούφον, ἐξηπλώθη μέσῃ στὴν κουκέτταν του καὶ ἔπειτα, ἡ τελευταία σκέψις του πρὶν τὸν πάρε, ὁ ὕπνος, ἦτο ἡ ἐξῆς:

— Ὡ κυρία Πάτερσων, γυναικῶν ἀρίστη!... Ἡ τελευταία μου προφύλαξις

βεβαίως θὰ σ' ἐλύπησε πολὺ!... Ἐτραξα ὅμως ὡς σορὸς ἀνὴρ, καὶ τὰ πάντα θὰ ἐπανορθώσῃ κατὰ τὴν ἐπ' ἀνάδον μου.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ «Γοργὸς» ὕριστο τὴν ἐνέργειαν τῶν ρευμάτων, τὰ ὅποια εἶνε ισχυρότατα εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ πορθμοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. Ἡ πλημμυρὶς τὸν ἐσπρωχνε πρὸς τὴν ξηράν. Κατὰ τὰς δέκα δὲν ἀπέχετο παρὰ μισὸ μίλι ἀπὸ τὴν παραλίαν. Εἶχε μάλιστα παρασυρθῇ ὀλίγον δυτικώτερ, ἀπέναντι τοῦ ὀρμου Ρόμπερτς.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ εἶδεν ὅτι δὲν ἐπρεπε νὰ περιμεῖνῃ περισσότερον διὰ νὰ ποντίσῃ τὴν ἀγκυραν, καὶ ἐφώνασε τοὺς ναύτας του νὰ ἐτοιμασθοῦν.

Ὅταν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν, ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἤκουσαν, ἐσπευσαν νὰ καταβοῦν ἀπὸ τὸ κάσσο.

— Θ' ἀράξουμε πάλιν, πλοίαρχε Πάξτων; ἠρώτησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Στὴ στιγμὴ μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Τὸ ρεῦμα δυναμύνει... Εἴμεθα παραπολὺ κοντὰ στὴν ξηρά... καὶ φοβοῦμαι μὴν καθήσωμε...

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ, δὲν πιστεύετε νὰ πιάσῃ ἀέρας;...

— Τίποτε δὲν το δείχνει.

— Αἱ μὲν αὐτὸ ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐνοχλητικόν, παρετήρησεν ὁ Νίλς Χάρμπε.

— Ἐνοχλητικώτατον μάλιστα.

— Εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, εὐκολώτερα πιάνει ἀνεμὸς... εἶπεν ὁ Μάγνος Ἀνδρὲς.

— Κ' ἐμεῖς δὲν θὰ τὸν ἀφίσωμεν, ἄμα πιάσῃ, διότι ὁ «Γοργὸς» θ' ἀράξῃ τώρα μόνον μετὰ τὴν μίαν ἀγκυραν.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, θὰ μας εἰδοποιήσετε, πλοίαρχε, γιὰ νὰ βοηθήσωμε κ' ἐμεῖς στὸ σαλπάρισμα; ἠρώτησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Μάλιστα!... ὁ ἔμπνηστε μετὰ τὴν ὥρα σας! ἐμυροῦρεν εἰρωνικῶς ὁ Τζὼν Κάρπεντερ.

Ἐγίναν αἱ ἐτοιμασίαι διὰ τὴν ἀγκυροβολίαν, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς τετάρτου τοῦ μιλίου ἀπὸ τὴν παραλίαν, ἡ ὅποια ἐκαμπυλοῦτο σχηματίζουσα ἐν μικρὸν ἀκρωτήριον πρὸς δυσμάς. Ἐποντίσθη ἡ ἀριστερὰ ἀγκυρά, καὶ, ὅταν ἐτενίσθη ἡ ἄλυστος τῆς, ὁ «Γοργὸς» ἔστρεψε τὴν πρύμνην του πρὸς τὴν ξηράν.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἀγκυροβολία, οἱ ἐπιβάται ἐπέστρεψαν εἰς τοὺς θαλαμίσκους των ὅπου δὲν ἤργησαν ὅλοι νὰ βυθισθοῦν εἰς ὕπνον βαθύν.

Καὶ τῶρα, τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ ὁ Χάρρης Μάρκελ; Θὰ ὑπέκλυεν εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῶν νυκτῶν του; Ἡ σφαγὴ θὰ ἐγίνετο ἐκεῖνο τὸ βράδυ; Ἡ μήπως ἡ φρόνησις ἐπέβαλλε νὰ περιμεῖνουν εὐνοϊκώτερας περιστάσεις;

Τὸ τελευταῖον ἦτο πασιφανές· διότι ὁ «Γοργὸς» δὲν ἦτο πλέον μόνος, ὅπως εἰς τὸν λιμενίσκον Φάρμαρ· ἦτο περικυκλωμένος ἀπὸ ἐκατοντάδα ὀλόκληρον ἱπποφόρων, τὰ ὅποια, μὴ δυνάμενα νὰ προχωρήσουν ὡς ἐκ τῆς νημερίας, εἶχον ἀγκυροβολήσῃ, διὰ νὰ μὴ παρασυρθοῦν ὑπὸ τῆς πλημμυρίδος εἰς τὰ ρηχά. Ἦσαν μάλιστα δύο ἢ τρία ἀραχμένα εἰς ἀπόστασιν ἐκατὸν μόνον μέτρων τὸ πολὺ ἀπὸ τὸν «Γοργόν». Λοιπὸν, πῶς νὰ τολμήσουν τὰ πετάξουν τοὺς ἐπιβάτας εἰς τὴν θάλασσαν;.. Εὐκόλον μὲν ἦτο νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον των διὰ νὰ τοὺς σφάξουν καμωμένους, ἀλλ' ἂν ἐξυπνοῦσαν; ἂν ἐζητοῦσαν νὰ ὑπερασπισθοῦν; ἂν ἐφώναζαν βοήθειαν; ἂν αἱ φωναὶ των ἠκούοντο ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τῶν ἄλλων πλοίων;

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξήγησεν, ἂν καὶ ὅχι χωρὶς κόπον, ὁ Χάρρης Μάρκελ εἰς τὸν Τζὼν Κάρπεντερ, εἰς τὸν Κόρτην, εἰς ὅλους ἐκείνους τοὺς κακούργους ποῦ ἐβιάζοντο νὰ τελειώσουν γρήγορα τὴν ὑπόθεσιν, καὶ αὐτοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύβουν εἰς τὴν ὁρρότητα τῶν λόγων του. Ἀλλ' ἂν ὁ «Γοργὸς» εὕρισκετο μόνον τέσσαρα ἢ πέντε μίλια ἀντικτότερα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ νύκτα ἐκεῖνη θὰ ἦτο ἡ τελευταία διὰ τὸν κ. Ὁράτιον Πάτερσων καὶ τοὺς νεαροὺς ἀριτεῖς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἀπὸ τὰς πέντε τὸ πρωί, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν, ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ καὶ οἱ σύντροφοί τω ἠπῆγαν ὡς ἐκείνοι ἐπάνω στὸ κάσσο, ἐνῶ ὁ κ. Πάτερσων, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ὅσον αὐτοὶ ζωηρὸς καὶ ἀνυπέμνητος, εἶχεν ἀκόμη ἀπλωμένην τὴν ἀρίδα του μέσα στὴν κουκέτταν του.

Οὔτε ὁ Χάρρης Μάρκελ οὔτε ὁ ναύκληρος εἶχαν σηκωθῇ. Ἡ συνομιλία των εἶχε παραταθῇ σχεδὸν ἕως τὴν αὐγὴν. Ὁ ἐρχομὸς τοῦ ἀνέμου, τὸν ὅποιον ἐπερίμεναν εἰς ἀπὸ τὴν ξηράν εἴτε ἀπὸ τὸ πέρασμα, δὲν εἶχε πραγματοποιηθῇ. Ἄν ἐπνεεν ἔστω καὶ μόνον ὅσον ἐφθάνε διὰ νὰ φουσκώσουν τὰ ἐπάνω πανιά, δὲν θὰ ἐδίσταζαν νὰ σηκώσουν τὴν ἀγκυραν, φροντίζοντες νὰ μὴ ἐξυπνήσουν τοὺς ἐπιβάτας, καὶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν στολίσκον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐκύκλωνεν ὀλόγυρα. Ἀλλὰ, κατὰ τὰς τέσσαρας τὸ πρωί, ὅταν ἡ ἀμυρωτὶς ἐφθασεν εἰς τὸ κατώτατον σημείον τῆς καὶ τὸ ρεῦμα ἦτο ἐτοιμὸν νὰ στρέψῃ πρὸς τὴν ξηράν, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν πᾶσαν ἐλπίδα, ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν ὅρμον τοῦ Ρόμπερτς. Δι' αὐτὸ ἐτρόπωσαν, ὁ ἕνας εἰς τὴν καμπίναν του, ὑπὸ τὸ κάσσο, καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὴν ἰδικήν του, παρὰ τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ πληρώματος, διὰ νὰ κοιμηθοῦν ὀλίγας ὥρας.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΕ ἀρέσουν τὰ κόκκινα αὐγά, ὅπως μας ἀρέσουν ὅλα τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα. Μὰ ζὶ μετὰ τὴν ὄψιν των, μὰς φαίνεται ὅτι καὶ ἡ γεῦσις τῶν

πασχαλινῶν αὐγῶν γίνεται διαφορετικὴ καὶ τα τρώομεν μετὰ μεγαλητέραν ἀπόλαυσιν, μετὰ περισσοτέραν ὀρεξιν καὶ χαράν, προπίντων ὅταν τὰ σπάζωμεν ὅχι μετὰ τὸν συνήθη τρόπον, ἀλλὰ κτυπῶντες τὸ ἕνα αὐγὸ μετὰ τὸ ἄλλο, εἰς τὸ φαῖδρον καὶ χαρκτηριστικὸν ἐκείνου τοῦ οὐ γ γ ρ ι σ μ α... Εἰμυρεῖτε, ἀλήθεια, νὰ φαντασθῇτε Πάσχα χωρὶς κόκκινα αὐγά; Ὅταν τελειόνοῦν, δὲν νομίζετε ὅτι τελειοῦν καὶ αἱ ἡμέραι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας; Καὶ δὲν εὐχεσθε νὰ διρκυοῦν ὅσω τὸ δυνατόν περισσότερον, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως, — πρᾶγμα εὐκόλον ἄλλως, ἂν ἡ καλὴ μαμὰ ἔχη τὴν πρόνοιαν νὰ διατηρῇ τὴν βαφὴν καὶ νὰ βάρῃ καθεστὸς ταῦτά τῆς καθ' ἡμέραν κατανάλωσιν ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅπως τὸ κάμνει ἡ κυρὰ Μάρθα, διὰ νὰ εὐχαριστῇ τὰς μικρὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἀνανία;

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα εἰσέειλαν κ' αἱ δώδεκα εἰς τὸ γρηγεῖόν μου, κρητοῦσαι ἀπὸ ἕνα κόκκινον αὐγὸ κ' ἐπιμένουσαι νὰ τ σ ο υ γ ρ ῖ σ ο υ μ ε. Εὐχαρίστως, δεσποινίδες! Ἐτυχε νὰ ἔχω κ' ἐγὼ ἕν αὐγὸ, καὶ ἀφοῦ μοῦ τὸ ἐκαμν λυῶμα, ἐκήρυξαν ὅτι ἔχασα τὸ στοίχημα, καὶ ὅτι ἤμουν ὑποχρεωμένος ἢ νὰ τοὺς κάμω τὸν κόκκορα, ἢ νὰ τοὺς ἐξηγήσω πῶθεν προήλθε τὸ ἔθιμον τῶν κόκκινων αὐγῶν.

Μὰ δὲν ξέρω... μὰ δὲν ξέρω οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο! διεμαρτυρήθη.

Πῶς; δὲν ξέρετε νὰ κάμετε τὸν κόκκορα; εἶπεν ἡ Κική.

— Ὁχι, γιατί σήμερα εἰμαι βραχνός...

— Ἐ, τότε νὰ μας πῆτε γιὰ τ' αὐγά. Γιατί τὸ Πάσχα τὰ βάφομεν κόκκινα; Ἀπὸ τὸ ἄλλο δωματίον, ὁ Ἀνανίας ἤκουσε τὴν συνομιλίαν καὶ ἐτρέξε:

— Μὰ τί; εἶπεν ἡ Κική, νὰ τὰ βάφομε μαῦρα; Δὲν ξέρετε, ὅτι τὸ κόκκινον εἶνε σημεῖον χαρᾶς;

— Αὐτὸ το ξέρουμε, εἶπεν ἡ Ἀγάπη, ἀλλὰ γιατί νὰ βάφομε α' γὰ καὶ ὅχι τίποτε ἄλλο;

— Σὺν τί; ἀπήντησεν ὁ Ἀνανίας τὸ τυρὶ ἢ τὸ γιανούρι;

— Τάρνια! ἐφώνασεν ἡ Κική, τί εὐμορρα θὰ ἦταν ἂν ἐβασαν κόκκινα τ' ἄσπρα ἀρνάκια τοῦ Πάσχα!

— Κεῖ τὰ μαῦρα, ποῦ δὲν βάφομεν, νὰ τὰ τρώμε... τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, μαζὶ μετὰ τὸ μαῦρον χατίρι! εἶπεν ὁ Ἀνανίας.

Ἐγὼ ἐντωμεταξὺ ἐπροσπαθοῦσα νὰ ἐνθυμηθῶ ὅσα εἶχα ἀναγνώσῃ διὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

— Τὸ περίεργον εἶνε, εἶπα, ὅτι οὔτε οἱ σοφοὶ εἰξεύρουν ἀπὸ π Ὑ κρητὶ τὸ ἔθιμον τῶν κόκκινων αὐγῶν. Εἶνε ἀρχαιοτάτον καὶ, καθὼς λέγουσιν, ἀρχαιότερον καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ. Πρὸ αἰώνων οἱ Πέρσαι βάφουν αὐγὰ τὴν πρωτοχρονιάν των. Ἀλλὰ θεησκείαι παλαιαὶ θεωροῦν τὸ αὐγὸν ὡς ἐμβλημα θεῶν. Φαίνεται, ὅτι ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἐπῆραμεν τὸ ἔθιμον ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους. Ὁ Κοραῆς, π: χ: λέγει, ὅτι ὅπως οἱ Ἑβραῖοι ἐβασαν μετὰ τὸ αἷμα τοῦ πασχαλινοῦ ἄμμου τὰς θύρας των, οὕτω καὶ οἱ χριστιανοὶ βάφομεν κόκκινα τὰ αὐγά τοῦ Πάσχα. Αὐτὰ ὅμως εἶνε εἰκασίαι, καὶ πρέπει κανεὶς νὰ δυσπιστῇ.

— Τὸ πρᾶγμα μοῦ φαίνεται πολὺ ἀπλούστερον, εἶπε τότε ὁ Ἀνανίας. Διατί οἱ χριστιανοὶ συνειθίζουσιν τὸ Πάσχα νὰ τρώουν αὐγά; Διότι, τὸν παλαιὸν καιρὸν, δὲν ἐτρώγαν ὅλην τὴν Σαρακοστήν, καὶ φυσικὰ τὰ αὐγά ἔμεναν καὶ ὑπῆρχεν ἀρθονία. Οἱ δὲ ἔμποροι, διὰ νὰ τα πωλοῦν τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, καὶ διὰ νὰ τὰ κάμουν ἐλκυστικώτερα, πρὸ πάντων διὰ τὰ παιδιὰ, — ἐσορίσθησαν νὰ τὰ βάφουν ἢ νὰ τὰ ζωγραφίζουσιν. Ἀπὸ τότε τὸ ἔθιμον ἔμεινε, καὶ ἄς τρώωμεν αὐγά καὶ ὅλην τὴν Σαρακοστήν.

— Αὐτό, εἶπεν ἡ Ἀγάπη, ἐμοιάζει ὀλίγον μετὰ ἀλογολογίαν...

— Πολὺ πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ Ἀνανίας, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ το πιστεύω, ὅσον δὲν μοῦ ἀποδεικνύουν τὸ ἐναντίον.

— Ἀφήστε τὰ σοβαρά! ἐφώνασεν ἡ Κική, ξεῦρετε σεῖς γιατί τὰ κόκκινα αὐγά τὰ κάμουν σφικτά;

— Ὁχι...

— Ἐγὼ το ξέρω: γιὰ νὰ μὴ χύνωνται καὶ μας λερόνουν στὸ τ σ ο υ γ ρ ῖ σ μ α. Φαντασθῇτε, κύριε Φαῖδον, τί θὰ ἐπαθίνατε πρὸ ὀλίγου, ἂν τὸ αὐγὸ, ποῦ σὰς τὸ ἐκάμαμε λυῶμα, ἦτο μελάτο...

Ἄς εἶνε! Ἐμένα μοῦ ἀρέσουν τὰ κόκκινα αὐγά καὶ ἄς μὴν ξεύρω ἀπὸ ποῦ κρατῇ τὸ ἔθιμον. Καλλίτερα μάλιστα ποῦ δὲν το ξέρω... Τί νὰ σας πῶ, ὅθ' ἤθελα πολὺ νὰ ἦταν καὶ ἄλλες τρεῖς ἐποχὲς σὰν τὸ Πάσχα: μὴ μετὰ αὐγά γαλάζια, ἄλλη μὲν μετὰ αὐγά κίτρινα, καὶ ἄλλη μὲν μετὰ αὐγά χρυσά.

Πῶς σὰς φαίνεται ὁ ἀπρόοπτος αὐτὸς ἐπίλογος τῆς Κικῆς; Σὺν νὰ συμπληρώσῃς...

Σὰς ἀσπάζομαι Φαῖδον

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 110)

Ἡ γίαια ἐξηκολούθησε:

«Ἦτο κρεμασμένο ἐκεῖ, κ' ἔλαμπε κυριολεκτικῶς. ὦ! παιδάκια μου, τί ἄμυαλο πλᾶσμά που ἤμουν τότε!

«— Ἦμουν βεβαίᾳ ὅτι θά το εὐρίσκατε ἔξοχον, ἀριστούργημα! εἶπεν ἡ μοδίστρα, ἡ ὁποία εἶχε διαβάσει τὸν θαυμασμόν εἰς τὰ βλέμματά μας. Τὸ πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ἡ ἀρχοντοπούλα πού μοῦ το παρήγγειλε δὲν το θέλει πλέον; Ἀλλά, λέει, γνῶμην... δὲν της πᾶνε, λέει, τὰ κίτρινα, θέλει τώρα οὐρανί. Ἦμπορούσα νὰ την ὑποχρέωσω νὰ το πάρῃ, ἀφοῦ εἶνε τελειωμένο, ἀλλὰ θὰ ἔχανα τὴν πελατίδα μου. Δὲν λογαριάζει τί θὰ ζημιωθῶ, ἀφοῦ μάλιστα τὸ φόρεμα εἶνε ραμμένο γιὰ κοντὸ ἀνάστημα... Ἀλλά, ἐπρόσθεσε ζωηρὰ-ζωηρὰ κ' ἐγύρισεν πρὸς τὸ μέρος μου, εἶμαι βεβαίᾳ ὅτι θὰ πηγαίνῃ περίφημα στὴν δεσποινίδα ἀπ' ἐδῶ εἶνε μικροκαμωμένη, καὶ τὸ φόρεμα εἶνε ἀκριβῶς στὰ μέτρα της. Ἄν ἡ δεσποινὶς το ἤθελε, θά της το ἄφιναν πολὺ συγκαταβατικὰ...

«Ἐγὼ κατακόκκινη δὲν εἶχα χρήματα παρὰ μόνον μερικὰ πεντὸδραχμα καὶ σφάντζικες, τὰ ὁποῖα ποῖος ξεύρει μὲ τί κόπους εἶχεν οἰκονομήσῃ ὁ Παῦλος, διὰ νὰ μού τα δώσῃ διὰ τὸ ταξιδί μου.

«— Ἡ κυρία Δεξιρὲ ἔχει δίκιο, ἐφώναξεν ἡ Φωτεινὴ. ὦ! Ἄννα μου, τί εὐμορφὴ πού θὰ εἶσαι μ' αὐτὸ τὸ κίτρινο φόρεμα!

«— Θὰ το πάρετε χάρισμα σχεδόν, δεσποινίς, εἶπεν ἡ μοδίστρα.

«— Μά... Φωτεινὴ... ἐτραύλισα ἐγὼ, ξεύρεις πολὺ καλά...

«Δὲν ἐφантаζέμην ὅτι ἦτο καὶ δυνατὸν ν' ἀγοράσω τὸ φόρεμα, καὶ ὅμως δὲν κατώρθωνα ν' ἀποφασίσω νὰ εἰπῶ τὸ «ὄχι».

«— Τί θὰ βάλης στὸ χορὸ μὲς; μοῦ εἶπε στὸ αὐτὸ ἡ Φωτεινὴ.

«— Δὲν εἰζέω... ἔλεγα πῶς...

«— Μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα, θὰ κάμῃς θρίαμβον! ἐξηκολούθησεν ἡ Φωτεινὴ. Καὶ ἔπειτα, τί καλὰ πού θὰ ταιριάζῃ μὲ τὸ δικό μου τὸ θαλασσὶ!

«— Μά... Φωτεινὴ μου, ἐπανελάβα ἐγὼ καταστενοχωρημένη, γνωρίζεις πολὺ καλά ὅτι...

«— ὦ! δέκοψεν ἡ μοδίστρα, ἂν ἡ δεσποινὶς δὲν εὐκολύνεται νὰ το πληρώσῃ ἀμέσως, δὲν εἶνε καμμία βία... Ἀφοῦ εἶθε φίλη της κυρίας Κέδρου...

«— Θὰ το πληρώσῃ ὁ ἀδελφός σου, ἐπρόσθεσεν ἡ Φωτεινὴ.

«— Ἀπλούστατον πρᾶγμα! εἶπεν ἡ

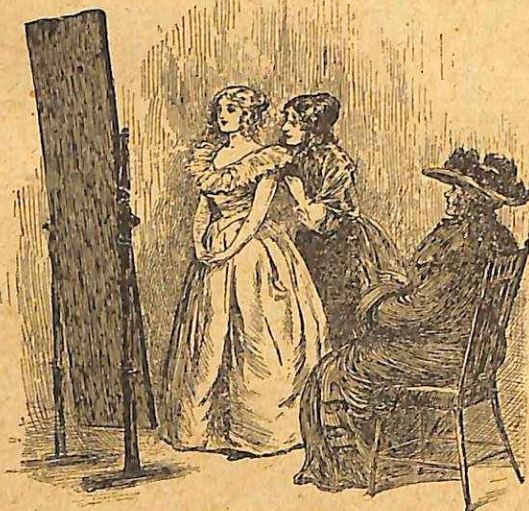
μοδίστρα, θὰ στείλω ἀργότερα τὸν λογαριασμόν στὸν ἀδελφὸ σας...

«Δὲν εἰζέω ποῖος κακὸς δαίμων εἶχε παρὰλύσῃ τὴν συνείδησίν μου, ἐνῶ μὲ νευρικὴν ταραχὴν ἐρωτοῦσα τί ἐκόστιζε.

«— Θὰ σὰς το ἀφίσω στὸ κόστος τοῦ μόνον τὰ ὑλικά θὰ πληρώσετε... Τὸ εἶχα περασμένο γιὰ τρεχόσιες δραχμὲς, ἀλλὰ θὰ σας το ἀφίσω μόνον ἐκατὸν ἐνενηντα.

«— Ἐκατὸν ἐνενηντα μόνον δραχμὲς! Τόσο ὠραῖο φόρεμα, καὶ καμαρόνεις ἀκόμα! μοῦ ἐφώναξεν ἡ Φωτεινὴ.

«Ἐκατὸν ἐνενηντα δραχμὲς; Ποτὲ ἕως τότε δὲν εἶχα δικὰ μου τόσα πολλά χρήματα... Ἐφантаσθὲν ὅμως τί λογὴς θὰ ἤμουν στολισμένη μὲ τὰ κί-

«Τὶ ὡμορφὰ πού σου πηγαίνει!» (Σελ. 116, στ. γ')

τρινα, ἐφантаσθὲν τὴν ἐκπληξὴν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν δεσποινίδων Μαρκῆ, ὅταν θὰ μ' ἔδλεπαν εἰς τὸν χορὸν μὲ τὸ ὠραῖο κίτρινο φόρεμα. Ποῦ νὰ τολμήσουν νὰ με ξαναποῦν ἐπαρχιώτισαν! Καὶ ἔπειτα... ἡ νονὰ μου ἀπὸ τὴν Σύρα, δὲν θὰ μου ἔστειλε κ' ἐφέτος τὸν μποναμά μου εἰς χρήματα, ὅπως καὶ πέρυσιν;... Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἔκαμνα οἰκονομίες; ἐλογάριαζα ν' ἀγοράσω μπιττίνια ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — αἱ! θὰ περνοῦσα μ' ἐκεῖνα πού εἶχα.

«— Λοιπὸν; τί ἀποφασίζετε;

«— Νομίζω... ναί... θαρρῶ πῶς μπορῶ νὰ το πάρω, ἐτραύλισα.

«— Καὶ θὰ κάμῃτε πολὺ καλὰ, εἶπεν ἡ μοδίστρα. Ἐλάτε λοιπὸν νὰ το δοκιμάσετε, μήπως θέλῃ τίποτε διόρθωσις... Ἄρεμνα κλίνητος, χωρὶς νὰ ἔχω συνάψῃσιν τῶν πράξεών μου, ἐνῶ μοῦ ἔβαζαν τὸ φόρεμα. Δὲν ἤμπορούσα πλέον ν' ἀνακαλέσω τὸν λόγον μου, ἀφοῦ μάλιστα μία γρατὰ κυρία, πελάτις της κυρίας Δεξιρὲ, εἶχε καθύψῃ δύο βήματα μα-

κρὰ μου, καὶ μ' ἐκαμάρονε, καὶ ὅλο ἔλεγε κ' ἐξανάλεγε;

«— Τρέλλα! ἔξοχα! μὲ γαίᾳ σου! καὶ στὸ νυκτικὸ!... φτοῦ! φτοῦ! νὰ μὴ βασκαθῇς, κόρη μου, τί ὡμορφὰ πού σου πηγαίνει!

«Ἐν τῷ μεταξύ καὶ ἡ Φωτεινὴ ἐδοκίμαζε τὸ φόρεμά της εἰς τὸ διπλὰν δωμάτιον, καὶ, ὅταν ἐφορέσαμεν ἡ καθεμιά τὸ δικό της, εἶδα, μὲ κρυφὴν χαρὰν μου, ὅτι τὸ φόρεμά μου ἦτο τόσον κομψὸν ὅσον τὸ ἰδικόν της τοῦλάχιστον, ἂν ὄχι κομψότερον.

«— Τώρα, κοκωνίστα μου, μοῦ εἶπεν ἡ μοδίστρα, ὅταν ἐφεύγαμεν, ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μου πῆτε ποῦ μένει ὁ κύριος ἀδελφός σας, γιὰ νὰ τοῦ στείλω τὸν λογαριασμόν ὑστερ' ἀπὸ κανένα μῆνα...

«Μέσῃ σ' ἕνα μῆνα, εἶπα ἀπὸ μέσα μου, θὰ ἔχω καὶ θὰ παρέχω τὸν καιρὸν νὰ φανερώσω αὐτὸ τὸ χρέος εἰς τὸν Παῦλον, θὰ κάμω μάλιστα καὶ οἰκονομίες στὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ. — Ἐδῶτα λοιπὸν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀδελφοῦ μου, καὶ ἔφυγα μὲ τὴν Φωτεινὴν, καὶ μὲ ἑλαφρὰ τὴν καρδίαν, διότι ἐσυλλογιζόμην ὅτι εἶχα ἕνα μῆνα σωστὸ ἔμπροσ μου.

«Τὰ φορέματα ἔφθασαν εἰς τὸ σπῆτι της κυρίας Κέδρου τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶν, καὶ ἀπὸ τὴν στείγην ἐκείνην ἕως τὴν βραδυὰ τοῦ χοροῦ, ἐγὼ ἤμουν βυθισμένη πότε εἰς τὴν χαρὰν καὶ πότε εἰς τὴν ἀπελπισίαν. Ἡ ἀπελπισία μου ἐγένετο διπλῇ, ὅταν ἐλάμβανα κανένα γράμμα τοῦ Παύλου, ἐβλεπα ὅτι ἤμουν τόσον ἐνοχος ἀπέναντί του. Ἡ Κονδύλω μοῦ ἔστειλεν ἐπίσης πολλὰ-πολλὰ χαιρετίσματα, καὶ μοῦ ἔλεγε πῶς, ἀπὸ τότε πού ἔφυγα, τὸ σπῆτι ἦτο σὰν ἄδειο. Κ' ἐγὼ ἀπὸ αὐτὰ ἐννοοῦσα πόσον μελαγχολικὸς θὰ ἦτον ὁ Παῦλος, ὅταν ἐπέστρεψε τὸ βράδυ κουρασμένος καὶ δὲν εὕρισκε τὴν ἀδελφούλα του σὺν σπῆτι...

«Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ἡ περιπόθητος ἡμέρα. Μοῦ ἔκαμαν τέσσα συγχαρητήρια καὶ ἐπαίνους διὰ τὸ φόρεμά μου, ὥστε τὸ τρελλὸ κεφάλαι μου ἀπετρελλάθη ἐντελῶς.

«— Εἰσαι ἡ ὠραιότερα ἀπὸ ὅλες μὲς, μοῦ ἐψιθύρισε εἰς τὸ αὐτὸ ἡ Φωτεινὴ. Κύτταξε τί πειστωμένο ὕψος πού ἔχει ἡ Μαρία Μαρκῆ. Ἐθαρροῦσε, φαίνεται, ἐπὶ αἱ ἐπαρχιώτισες, ὅπως ἔλεγε, δὲν ξέρουν τί θὰ πῇ καλαισθησία καὶ κομψότης!

«Ἐπέρασε ἡ βραδυὰ ὅσον εἴμπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε εὐχάριστα, ὅταν δὲ ἡ Φωτεινὴ κ' ἐγὼ ἐπιστρέψαμεν εἰς τὰ δωμάτιά μας, ὅταν ἐπαύσαμεν ἡ μουσικὴ κ' ἐσβυσαν τὰ φῶτα εἰς τὸ κάτω πάτωμα, κ' ἐγὼ ἐχώθηκα στὸ κρεβάτι μου, ἐκούδουνίζαν ἀκόμα πολλὴν ὥραν σ' αὐτιά μου οἱ ἐπαῖνοι καὶ τὰ κολακευτικὰ λόγια πού εἶχα ἀκούσῃ ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ, καὶ ἐνῶ τὸ φεγγάρι ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔρριχνε τὰς ἀκτίνες του ἐπάνω

στὸ ὠραῖο κίτρινο φόρεμά μου εἶχα ἀπλωμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα, — κατὰ μου ἀνέθη στὸν λαίμῳ, κατὰ ἐπῆγε νὰ με πνίξῃ, καὶ τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ πέφτουν σταλαγματιῶς - σταλαγματιῶς ἐπάνω στὸ προσκεφάλό μου, κ' ἐσυλλογιζόμουν τὸν καίμενον τὸν ἀδελφόν μου, ὁλομόναχο σὺν σπῆτι, νὰ κάθεται καὶ νὰ μελετᾷ ἢ νὰ γράφῃ, περασμένα μυσνυχτα, μὲ τὴ λάμπη τοῦ λαδιοῦ...

«Ἀκουσα τὸ μεγάλο ὠρολόγι της τραπεζίας πού ἐσήμανε τὴν ὥρα πέντε φορές, καὶ ἐξημερώθηκα μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν: νὰ ἐπιστρέψω ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα εἰς τὸ σπῆτι, νὰ ἐξομολογήθω τὸ σφάλμα εἰς τὸν ἀδελφόν μ', καὶ νὰ τοῦ ζητήσω συγχώρησιν.

Ἐ.

«Ἐφυγα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας... Το βαποράκι ἐσφύριξε, ἐσταμάτησε στὴν Ἀἴγινα, καὶ μέσῃ σὲ μιὰ βάρκα βλέπω τὸν Παῦλον, πού ἐκύτταξε νὰ με ἀνακαλύψῃ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν.

«Μὲ βλέπει, πηδᾷ καὶ μ' ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του.

«— Ἀντίστα μου! Τί χαρὰ πού σε ξαναβλέπω!... Μά... τί ἔχεις; τί τρέχει;

«Ἐγὼ ἔκλαια σὰν μωρὸ παιδί.

«— ὦ! Παυλί μου, ἐτραύλισα, εἶνε... εἶνε ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰ πού ξανόρχομαι σὺν σπῆτι... Σὲ πικραλῶ, μὴ μ' ἀφίσῃς νὰ ξαναζήγῃ ἄλλη φορὰ, ποτέ! ποτέ! πῆ!

«Ἡ Κονδύλω μ' ἐπερίμενε στὴν ἐξώπορτα διὰ νὰ μου εὐχρηθῇ τὸ καλῶς ὦρισεν, καὶ ὁ γέρος σκύλος μας ὁ Φλώρος λίγῳ ἔλειψε νὰ με ρίξῃ κάτω ἀπὸ τὰ πηδήματά πού ἔκαμε, ὅταν με εἶδε.

«Τίποτε δὲν εἶχεν ἀλλάξῃ στὸ σπιτάκι μας; ἀλλὰ τὸ πᾶν εἶχεν ἀλλάξῃ μέσα στὴν ψυχὴν μου!

«Δὲν περιγράφεται ἡ ἀηδία πού μ' ἔπιασε, ὅταν ἀνοιξά τὸ μπασιλό μου, ὅταν εἶδα τὸ κίτρινο φόρεμά τὸ ἐμμοῦσα ἀληθινά! Ὁ λογαριασμός ὅμως ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, καὶ ἦτον ἀναπόφευκτον καθήκον μου νὰ το εἰπῶ εἰς τὸν Παῦλον.

«Ναί, θὰ τοῦ μιλήσω, θὰ τοῦ το πῶ ὄχι ὅμως ἀμέσως, εἶπα ἀπὸ μέσα μου, δὲν θέλω νὰ καταστρέψω τὴν χαρὰν τοῦ ἐρχομοῦ μου. Ἐχῶ ἀκόμα δύο ἐβδομάδας καιρὸν!

«Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σε ξαναβλέπω κοντά μου, εἶπεν ὁ Παῦλος ἐκείνο τὸ βράδυ, ἐνῶ ἐτακτοποιοῦσε κατὰ χαρτὰ ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ δὲν φαντάζεσαι, κορίτσι μου, πόσον σ' ἐπεθύμησα. Τὸ σπῆτι μας εἶνε πολὺ θλιβερὸ χωρὶς τὸ ἀστράκι τοῦ.

«Παρ' ὀλίγον νὰ με πάρουν πάλιν τὰ δάκρυα, καὶ δὲν ἤμπόρεσα νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου ἀρκετὴν ὥραν.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ANNA PYRGOTOY

στὸ ὠραῖο κίτρινο φόρεμά μου εἶχα ἀπλωμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα, — κατὰ μου ἀνέθη στὸν λαίμῳ, κατὰ ἐπῆγε νὰ με πνίξῃ, καὶ τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ πέφτουν σταλαγματιῶς - σταλαγματιῶς ἐπάνω στὸ προσκεφάλό μου, κ' ἐσυλλογιζόμουν τὸν καίμενον τὸν ἀδελφόν μου, ὁλομόναχο σὺν σπῆτι, νὰ κάθεται καὶ νὰ μελετᾷ ἢ νὰ γράφῃ, περασμένα μυσνυχτα, μὲ τὴ λάμπη τοῦ λαδιοῦ...

«Ἀκουσα τὸ μεγάλο ὠρολόγι της τραπεζίας πού ἐσήμανε τὴν ὥρα πέντε φορές, καὶ ἐξημερώθηκα μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν: νὰ ἐπιστρέψω ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα εἰς τὸ σπῆτι, νὰ ἐξομολογήθω τὸ σφάλμα εἰς τὸν ἀδελφόν μ', καὶ νὰ τοῦ ζητήσω συγχώρησιν.

Ἐ.

«Ἐφυγα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας... Το βαποράκι ἐσφύριξε, ἐσταμάτησε στὴν Ἀἴγινα, καὶ μέσῃ σὲ μιὰ βάρκα βλέπω τὸν Παῦλον, πού ἐκύτταξε νὰ με ἀνακαλύψῃ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν.

«Μὲ βλέπει, πηδᾷ καὶ μ' ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του.

«— Ἀντίστα μου! Τί χαρὰ πού σε ξαναβλέπω!... Μά... τί ἔχεις; τί τρέχει;

«Ἐγὼ ἔκλαια σὰν μωρὸ παιδί.

«— ὦ! Παυλί μου, ἐτραύλισα, εἶνε... εἶνε ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰ πού ξανόρχομαι σὺν σπῆτι... Σὲ πικραλῶ, μὴ μ' ἀφίσῃς νὰ ξαναζήγῃ ἄλλη φορὰ, ποτέ! ποτέ! πῆ!

«Ἡ Κονδύλω μ' ἐπερίμενε στὴν ἐξώπορτα διὰ νὰ μου εὐχρηθῇ τὸ καλῶς ὦρισεν, καὶ ὁ γέρος σκύλος μας ὁ Φλώρος λίγῳ ἔλειψε νὰ με ρίξῃ κάτω ἀπὸ τὰ πηδήματά πού ἔκαμε, ὅταν με εἶδε.

«Τίποτε δὲν εἶχεν ἀλλάξῃ στὸ σπιτάκι μας; ἀλλὰ τὸ πᾶν εἶχεν ἀλλάξῃ μέσα στὴν ψυχὴν μου!

«Δὲν περιγράφεται ἡ ἀηδία πού μ' ἔπιασε, ὅταν ἀνοιξά τὸ μπασιλό μου, ὅταν εἶδα τὸ κίτρινο φόρεμά τὸ ἐμμοῦσα ἀληθινά! Ὁ λογαριασμός ὅμως ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, καὶ ἦτον ἀναπόφευκτον καθήκον μου νὰ το εἰπῶ εἰς τὸν Παῦλον.

Ναί, θὰ τοῦ μιλήσω, θὰ τοῦ το πῶ ὄχι ὅμως ἀμέσως, εἶπα ἀπὸ μέσα μου, δὲν θέλω νὰ καταστρέψω τὴν χαρὰν τοῦ ἐρχομοῦ μου. Ἐχῶ ἀκόμα δύο ἐβδομάδας καιρὸν!

Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σε ξαναβλέπω κοντά μου, εἶπεν ὁ Παῦλος ἐκείνο τὸ βράδυ, ἐνῶ ἐτακτοποιοῦσε κατὰ χαρτὰ ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ δὲν φαντάζεσαι, κορίτσι μου, πόσον σ' ἐπεθύμησα. Τὸ σπῆτι μας εἶνε πολὺ θλιβερὸ χωρὶς τὸ ἀστράκι τοῦ.

Παρ' ὀλίγον νὰ με πάρουν πάλιν τὰ δάκρυα, καὶ δὲν ἤμπόρεσα νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου ἀρκετὴν ὥραν.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ANNA PYRGOTOY

«— Τρέλλα! ἔξοχα! μὲ γαίᾳ σου! καὶ στὸ νυκτικὸ!... φτοῦ! φτοῦ! νὰ μὴ βασκαθῇς, κόρη μου, τί ὡμορφὰ πού σου πηγαίνει!

Ἐ.

«Ἐφυγα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας... Το βαποράκι ἐσφύριξε, ἐσταμάτησε στὴν Ἀἴγινα, καὶ μέσῃ σὲ μιὰ βάρκα βλέπω τὸν Παῦλον, πού ἐκύτταξε νὰ με ἀνακαλύψῃ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν.

«Μὲ βλέπει, πηδᾷ καὶ μ' ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του.

«— Ἀντίστα μου! Τί χαρὰ πού σε ξαναβλέπω!... Μά... τί ἔχεις; τί τρέχει;

«Ἐγὼ ἔκλαια σὰν μωρὸ παιδί.

«— ὦ! Παυλί μου, ἐτραύλισα, εἶνε... εἶνε ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰ πού ξανόρχομαι σὺν σπῆτι... Σὲ πικραλῶ, μὴ μ' ἀφίσῃς νὰ ξαναζήγῃ ἄλλη φορὰ, ποτέ! ποτέ! πῆ!

«Ἡ Κονδύλω μ' ἐπερίμενε στὴν ἐξώπορτα διὰ νὰ μου εὐχρηθῇ τὸ καλῶς ὦρισεν, καὶ ὁ γέρος σκύλος μας ὁ Φλώρος λίγῳ ἔλειψε νὰ με ρίξῃ κάτω ἀπὸ τὰ πηδήματά πού ἔκαμε, ὅταν με εἶδε.

«Τίποτε δὲν εἶχεν ἀλλάξῃ στὸ σπιτάκι μας; ἀλλὰ τὸ πᾶν εἶχεν ἀλλάξῃ μέσα στὴν ψυχὴν μου!

«Δὲν περιγράφεται ἡ ἀηδία πού μ' ἔπιασε, ὅταν ἀνοιξά τὸ μπασιλό μου, ὅταν εἶδα τὸ κίτρινο φόρεμά τὸ ἐμμοῦσα ἀληθινά! Ὁ λογαριασμός ὅμως ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, καὶ ἦτον ἀναπόφευκτον καθήκον μου νὰ το εἰπῶ εἰς τὸν Παῦλον.

Ναί, θὰ τοῦ μιλήσω, θὰ τοῦ το πῶ ὄχι ὅμως ἀμέσως, εἶπα ἀπὸ μέσα μου, δὲν θέλω νὰ καταστρέψω τὴν χαρὰν τοῦ ἐρχομοῦ μου. Ἐχῶ ἀκόμα δύο ἐβδομάδας καιρὸν!

Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σε ξαναβλέπω κοντά μου, εἶπεν ὁ Παῦλος ἐκείνο τὸ βράδυ, ἐνῶ ἐτακτοποιοῦσε κατὰ χαρτὰ ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ δὲν φαντάζεσαι, κορίτσι μου, πόσον σ' ἐπεθύμησα. Τὸ σπῆτι μας εἶνε πολὺ θλιβερὸ χωρὶς τὸ ἀστράκι τοῦ.

Παρ' ὀλίγον νὰ με πάρουν πάλιν τὰ δάκρυα, καὶ δὲν ἤμπόρεσα νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου ἀρκετὴν ὥραν.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ANNA PYRGOTOY

στὸ ὠραῖο κίτρινο φόρεμά μου εἶχα ἀπλωμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα, — κατὰ μου ἀνέθη στὸν λαίμῳ, κατὰ ἐπῆγε νὰ με πνίξῃ, καὶ τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ πέφτουν σταλαγματιῶς - σταλαγματιῶς ἐπάνω στὸ προσκεφάλό μου, κ' ἐσυλλογιζόμουν τὸν καίμενον τὸν ἀδελφόν μου, ὁλομόναχο σὺν σπῆτι, νὰ κάθεται καὶ νὰ μελετᾷ ἢ νὰ γράφῃ, περασμένα μυσνυχτα, μὲ τὴ λάμπη τοῦ λαδιοῦ...

«Ἀκουσα τὸ μεγάλο ὠρολόγι της τραπεζίας πού ἐσήμανε τὴν ὥρα πέντε φορές, καὶ ἐξημερώθηκα μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν: νὰ ἐπιστρέψω ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα εἰς τὸ σπῆτι, νὰ ἐξομολογήθω τὸ σφάλμα εἰς τὸν ἀδελφόν μ', καὶ νὰ τοῦ ζητήσω συγχώρησιν.

Ἐ.

«Ἐφυγα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας... Το βαποράκι ἐσφύριξε, ἐσταμάτησε στὴν Ἀἴγινα, καὶ μέσῃ σὲ μιὰ βάρκα βλέπω τὸν Παῦλον, πού ἐκύτταξε νὰ με ἀνακαλύψῃ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν.

«Μὲ βλέπει, πηδᾷ καὶ μ' ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του.

«— Ἀντίστα μου! Τί χαρὰ πού σε ξαναβλέπω!... Μά... τί ἔχεις; τί τρέχει;

«Ἐγὼ ἔκλαια σὰν μωρὸ παιδί.

«— ὦ! Παυλί μου, ἐτραύλισα, εἶνε... εἶνε ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰ πού ξανόρχομαι σὺν σπῆτι... Σὲ πικραλῶ, μὴ μ' ἀφίσῃς νὰ ξαναζήγῃ ἄλλη φορὰ, ποτέ! ποτέ! πῆ!

«Ἡ Κονδύλω μ' ἐπερίμενε στὴν ἐξώπορτα διὰ νὰ μου εὐχρηθῇ τὸ καλῶς ὦρισεν, καὶ ὁ γέρος σκύλος μας ὁ Φλώρος λίγῳ ἔλειψε νὰ με ρίξῃ κάτω ἀπὸ τὰ πηδήματά πού ἔκαμε, ὅταν με εἶδε.

Τίποτε δὲν εἶχεν ἀλλάξῃ στὸ σπιτάκι μας; ἀλλὰ τὸ πᾶν εἶχεν ἀλλάξῃ μέσα στὴν ψυχὴν μου!

Δὲν περιγράφεται ἡ ἀηδία πού μ' ἔπιασε, ὅταν ἀνοιξά τὸ μπασιλό μου, ὅταν εἶδα τὸ κίτρινο φόρεμά τὸ ἐμμοῦσα ἀληθινά! Ὁ λογαριασμός ὅμως ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, καὶ ἦτον ἀναπόφευκτον καθήκον μου νὰ το εἰπῶ εἰς τὸν Παῦλον.

νά μου γράφης ὅσον εἰμπορεῖς συχνότερα, καὶ νά μου φιλήσῃς τ' ἀδελφίμας ὅσα θέλουν νά πάρουν ψευδώνυμον, ὅς συμμορτωθῶν με τὸν Κανονισμόν· εἶνε ἀκούη καιρὸς νά στείλῃς πρὸς τὴν Μιράνταν τετράδιόν σου.) Ὁδῶσάτην (Σῆμα ἔστειλα· τὸ ἔλαβες ἐγκαίρως;) Ὁρει-
ον Θερινῆς Νυχτὸς, (δεκατὶ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 11ον.) Παλλὰδα (ἐπέραςε τὸ δόντι τῆς Κάκχας; φίλητέ μου τὴν μετὰ τὰ δελφία.) Ἀνεμώγη τὸν Βουνοῦ (μ' ἐντροπῇ; ὁ ἄμπά! ἀπεναντίας πρέπει νά υπερηφανεύεσαι ποῦ ἐνῶ εἶσαι τόσον μικρά, ἐργάζεσαι ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι· τὸ πρόβλημα δὲν θὰ δημοσιευθῇ διότι ὑπάγεται εἰς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, αἱ δὲ Ἀσκήσεις ἔχουν ἰδιαίτερον κανονισμόν, τὸν ὁποῖον βέβαια γνῶρίζεις.) Τηλέμαχον (ἔστειλα) Εὐμαίον (ναί, αἱ Μαχ. Εὐκόνες ὑπάγονται εἰς τὸν διαγωνισμόν τῶν Ἀσκήσεων· ἐπομένως αἱ λύσεις γράφονται εἰς τὸ Λυσό-
χαρτον.) Χριστόφορον Παρασχάκη (ὄχι, δὲν γίνεται ὁ ὅρος ἐπαρμόζεται αὐστηρῶς, ἄλλως θὰ ἦτο ἀδύνατον νά γίνεται Διαγωνισμὸς Λύσεων, διότι ἡ ἐξελεγχὶς θαπῆται χρόνον πολὺν, τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω· ναί, εἰς τὴν 118 Ἀσκή-
σιν ζητεῖται ἐν παραθετικῶν τοῦ ράδιος.) Νε-
ραντζούλαν (εἶνε ἐνωρί; ἀκόμη, διότι δὲν ἐ-
προκλήρυνε ὁ νέος Διαγωνισμὸς· ἐν τούτοις ἐ-
φύλαξα τὰς Ἀσκήσεις σου διὰ νὰ τὰς συμπε-
ριλάβω, — ἐκτὸς ἐάν, μετὰ τὴν προκήρυξιν, θελήσῃς νά μου στείλῃς ἄλλας.) Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου ([Ε] Σῆμα ἔστειλα· ὄχι σὺ, ἀλλ' ἡ φίλη μου Ὁλτασία Παραδείσου μου ἔστειλε Μ. Μυστικὰ χωρὶς γραμματόσημον, ἡ δὲ ὁμοι-
ότης τοῦ ψευδωνύμου μ' ἔκαμε νά σ' ἐκλάβω ἀντ' αὐτῆς.) Ἀδελφὴν Ψυχὴν (ἔστάλῃσαν ἀμέσως;) Ὁλύμπιον Ἀρῶνα (ἔστειλα ἐκ νέου.) Μακρολαίμην (Σῆμα ἔστειλα· τὸ ὑπόλοιπον κατετέθη εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων.) Κί-
τρινην Μάσκαρ, Βασίλισσαν τῶν Αἰθέρων (ἡ ὁποία «με ἀγαπᾷ τοσοῦτον» — ὁπόσον ὁ φιλάρ-
γυρος — ἡγάπησέ τὸν πλοῦτον;) Λεβεντάκον τῆς Χαλκίδος (νά μὴν ἐξακολουθήσῃς νά μου στέλλῃς Ἀσκήσεις, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθήσῃς νά αὐθιγῇ; καὶ νὰ τὰς φυλάττῃς καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ τὰς στείλῃς, θὰ σοῦ το εἴπω, — μετ' ὀλίγον.) Φρᾶ-Διάβολον (θερμότητάς· εὐχαριστί-
ας διὰ τὰ ξεσπαθώματα καὶ [ΕΕ] διὰ τὴν ὥρι-
αν ἐπιστολήν· ναί, αἱ δυσχερεῖαι καθιστοῦν τὴν νίκην ὠραιότεραν.) Ζαπλίδον, Ἀηδόνα τῆς Ἰδης (ἡ ὁποία εἶχε κατ' αὐτὰς τὰ γενέθλιά της, — νὰ τὰ χιλιάσῃ! — καὶ οἱ γονεῖς της ὡς δῶρον τῆς ἀγόρασαν τὸ Σῆμα· εἶνε τὸ πρῶ-
τον κύσιμα ποῦ ἐφόρεσε· νὰ τὰ χιλιάσῃ καὶ αὐτά.) Ιευκὸν Ἰον (βέβαια, δὲν εἶνε καθόλου δύσκολον νά ἔλθῃς κάποτε εἰς τὰς Ἀθήνας· μετ' ἡ χαρὰν θὰ σε ἰδῶ καὶ ἐγώ!) Μικρὰν Συμ-
ρταίαν (πολὺ ὠραία ἡ σκέψις τοῦ μπαμπᾶ· διὰ τὴν σου πάρῃ τὸ Σῆμα, πρέπει νὰ ἰδῇ εἰς τὸ βαθμολογίον σου ὅλο ἄριστα· λοιπὸν ἐπιμέλειαν! καὶ ἐγὼ ἐπιμελεῖς καὶ ἀριστοῦχοι θέλω νὰ φοροῦν τὸ Σῆμά μου.) Πελλίαν (καὶ οἱ δύο ἔχουν ψευ-
δώνυμον, ἀλλὰ δὲν μου ἐπιτρέπεται νὰ σοῦ το εἴπω· εἰς τὸ ἐξῆς γράφε μου ἀπλούστερα, ὅπως ὁμιλεῖς· ἀὴ ἐμὴ μήτηρ λέγεις ἡ «ἡ μητέρα μου»;) Πάνον Γαλάτην (ἔστειλα· [Ε] διὰ τὴν ἐξουθενήν ἐπιστολήν μετὰ ἀνέκδοτον τοῦ ποδηλάτου.) Ταβουλαρίδην (ἔστειλα· ἔγινε καλὸ ὁ ἀδελφός σου; ὥστε θὰ ἔλθῃς ἐδῶ κατὰ τὰς διακοπὰς; τί καλὰ!) Ἐφηβον τῶν Ἀντι-
κωθῆρων (εἶδες, λοιπὸν ποῖον στοιχεῖον μὲς κατέστρεψεν αὐτὴν τὴν Κυριακὴν;) Χριστό-
φορον Ι. Λόσκαρη (ἔλαβα· εὐχαριστῶ.) Κρυ-
φοδαγκαγιάραν (ἡ Κικὴ ἐξετρελλάθη μετὰ τὸ σπάνιον καὶ ὠραῖον γραμματόσημον ποῦ της ἔστειλες.) Μπάρομπα Ἰνάρδον (βερμπάτα συλ-
λυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ σου· περὶ Π. Πνευματικῶν συνήθως δὲν ἀπαντῶ· ὅταν εἶνε καλὰ καὶ ἔχω τόπον, τὰ δημοσιεύω εἴπα καὶ ἄλλοτε, ὅτι Πατρικὰ Πνεύματα μοῦ στέλλουν πάρα πολλοί, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐλλέγω τὰ καλλί-
τερα, ἐκ τῶν ὁποίων πάλιν δημοσιεύω ὀλίγα

διὰ κλήρου.) Ἀγωνιστὰν Ψυχὴν ([Ε] διὰ τὴν ὠραιστάτην ἐπιστολήν.) Χ. Γ. Πομόνην κ. τ.λ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 29 Μαρτίου ὑπάντησάω εἰς τὸ πρῶτο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Μαΐου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διὰ νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμένοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰντερνῷ μας εἰς φανέλλων, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμαται φρ 1.

153. Λεξιγριφος.

Ἐπίρρημα με στρατηγὸν ἐ ὠθηκε
Καὶ μέγας καλλιτέχνης φανερώθηκε.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κριτίου

154. Συλλαβόγριφος.

Ἐνα μόριον ἂν πάρω
Ποῦ συναίνεσιν σημαίνει,
Καὶ με κητικὸν τὸ βάλω,
Γιὰ ἀκούστε τί συμβαίνει:
Σχηματίζεται ἀμέσως
Ἐνας κένταυρος γνωστός,
Καὶ οἱ λῦται θὰ μάς ποῦνε,
Ποῖος τάχα ἄνε αὐτός!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντιφίου τοῦ Βασιλείου

155. Τονόγριφος.

Κτίρια ἐπιστέρω,
Ὡς ἔχω ἂν μάρτυρ;
Πλὴν διαυγῆς δὲν εἶμαι
Ἄν με ὀυτοῖσιν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακρο-Γαίλου

156. Ἀναγραμματισμός.

Τίμεγλῃ ὁροσσητὶ Μ' ἄ· τὴν ἀναγραμματισῆς,
Ἐν ἀρχαίῳ στίγμῃ βασιλεῖα θὰ σχηματισῆς
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωντος τῆς Χαϊρώνδας

157. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔβδομον σοῦ δίδου· οἱ γο-
[νεῖς σου]
Τὸ δευτέρον μου ἄς ληθῇ ἐκ τῆς γραμματικῆς
[σου]
Τὸ τρίτον μου τὸν ἄμυαλον σαφῶς χαρακτήριζε
Τὸ τέταρτον μου στ' οὐρανοῦ τὰ ὄψη πτερυγίζει.
Τὸ πέμπτον μου σοῦ ἔδωκε τὸ ὄνομά μου φέ-
[ρεις,
Κι' ὡς ἰδικόν σου βέβαια τὸ ἔκτον μου τὸ ξέρεῖς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσίου τῆς Ἐρήμου

158. Πυραμοειδές.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτ. λυρικὸν ποιητὴν.
* + * = Ἐπίρρημα.
* + * = Ἀντωνυμία.
* * + * * = Ζῶον ἄγριον.
* * + * * = Δένδρον.
* * * + * * * = Πόλις ἰταλική.
* * * + * * * = Πόλις τῆς Ἑλλ.
* * * * + * * * * = Ἀρχιεπίσκοπος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαργεντικού Δάσους

159. Μυστικὴ Ἐρωτήσεις.

Διδάσκαλος: — Τί μέρος λόγου εἶνε ὁ
Μαθητὴς: — Ἐπίθετον τριγενῆς καὶ τριχα-
τάληκτον.
Διδάσκαλος: — Μπᾶ! καὶ πῶς κάμουν τὰ
τρια γένη;
Μαθητὴς: — Ὁ . . . ων, ἡ . . . αἰρα,
τὸ . . . ον.
Διδάσκαλος: — Νὰ τί λές, παιδί μου! Τὸ
ἀρσενικὸν εἶνε α . . . ὅς ποιητὴς, τὸ θηλυκὸν θη-
ρίον καὶ τὸ οὐδέτερον ἄνθος!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος

160. Τριπλὴ Ἀκροστιχὴς.

Τάρχη καὶ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
σχηματίζουν φυσικὸν φαινόμενον, τὰ δευτέρω
ἀόριστα καὶ τὰ τρίτα νῆτον ἑλληνικῇ:
1. Ἀρχαία ποιήτρια. 2. Χρονικὴ διαίρεσις.
3. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. Μόριον ὕλης. 5.
Ἀρχαία πόλις.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Μαρίας.

161. Ἑλλητισοῦμφωνον

οὐε - αααα - εἰη - ο - εο
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τῆς Ἐπταλῆρας

162. Γρύφος παραστατικὸς.

Ἀντωνυμία ἀναφορικὴ. — Ρῆμα εἰς με —
Ζῶον ἄγριον. — Ἀρβρον κατὰ πληθυντικόν. —
Σύνδεσμος συμπλεκτικός. — Πόλις τῆς Ἰτα-
λίας. — Γράμμα. — Θεότης αἰγυπτιακή.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰδίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 6 καὶ 7.

57. Ὀχιος (ὄχι, ὅς.) — 59. Φύσιν ποιεῖν
μεταβαλεῖν οὐ ρά.
58. Π Α Ε Ο Ι
Ν Α Ε Ο Σ
Σ Υ Ρ Ο Σ
Ρ Ο Δ Ο Σ
Σ Α Μ Ο Σ
— 60. Τὸ γράμμα Τ. — 61-64. Τῇ ἀνταλλαγῇ
διὰ τοῦ Α σχηματίζεται τὸ Κυβόλεξον:
Α Σ Ι Α 65. Τὰ ποικίλματα τοῦ πρὸς τὰ
Σ Ι Α Μ σχηματίζουν τὸν πεταλούδα
Ι Α Β Α σχηματίζουν τὸν πρόσωπον τοῦ κ.
Α Μ Α Ν Ἐντομολόγος, ὁ ὁποῖος φαίνεται,
ὅπως καὶ εἰς τὸ κάτω σῆμα, ἂν ἡ Μαγικὴ
Εἰκὼν στραφῇ οὕτως, ὥστε ἡ ἄ-
νω ἀριστερὰ γωνία νὰ γίνῃ βί-
σις. — 66. ΠΑΛΑΤΩΝ (Κλεο-
πάτρα, Ἑλλάς. Ἀρὰλη, Κά-
των, Κίρως, Ρῆνος.) — 67.
Οὐκ ἐξ με καθεύδειν τὸ τοῦ
Μιλτιάδου τρόποιον. — 68. Τέ-
λει ὁ χρῆ, μαθητά. (τελεῖα - χρῆμα - θῆτα.)

69. Μυωπία (μῦ, ο, πῖ. α) — 70. Λάρος.
λάλος. — 71. Σίτος - Τῖτος
72. Η
Ε Λ Ν
Ε Υ Ρ Ο Σ
Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ
Ε Λ Ι Σ Σ Α Β Ε Τ 73. Ο Νυμφαῖος, ἡ
νυμφαῖα, τὸ Νυμφαῖον. 75 - 79. Τῇ ἀντα-
λλαγῇ διὰ τοῦ Α, σχηματίζεται τὸ Κυβόλεξον:
Β Α Β Α 80. ΕΥΡΥΑΛΗ (ΕΥμαίος, ΡΥ-
ΓΑ Π Α μός, Ἀτλας, Αἰμνος.) — 81.
Β Α Ρ Ο Σ Ἀγάπη τὸν πλησίον σου ὡς σε.
Α Π Ο Ρ Ω αὐτόν. — 82. Ἡ Ἐπτάνησος
Ι Α Σ Ω Ν ἀποτελεῖται ἐξ ἐπτά νήσων.
(Ι - ἐπτά Νῖ - ὁδὸς ἀπὸ - τέλη - τε ἐξ - ἐπ -
τῶν - ἴσον.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ἡ λῆξες ληπτα 10, διὰ δι τοῖς συνδρομηταῖς μας
λεπτα 5 μόνον Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὐ-
θιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσα-
λῆς. — Demetrius J. Gastrissios, Kafi-el-
Zayat (Egypte). (Δ, 35)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
ταχόθεν. — Μαίρη Σμίτ, ὁδὸς Τσακάλωφ
30, Ἀθήναι. (Δ, 36)

Ἡ Κελαϊδίστρα ἐπιθυμεῖ νὰ πληροφορηθῇ
τὴν εἶχε τὴν ἀβρότητα νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ ψευ-
δώνυμόν της καὶ τὰ τὴν ἀσπρίση εἰς τὸ δη-
μοσίωμα. (Δ, 37)

Παῦν τὴν μετὰ τοῦ Ἑσωτερικοῦ ἀνταλλά-
γῃ δελταρίων, συνεχίζων μετὰ τοῦ Ἑσω-
τερικοῦ. — Νίκος Σ. Παπαδόπουλος, Βόλος. (Δ, 38)

Παῦν ἀνταλλάγας δελταρίων, εὐχαριστῶν ὁ
παντὰς τοὺς πέμψαντάς μοι. — Ε. Μ. Δο-
ξαράς, Ἀλεξάνδρεια. (Δ, 39)